

Az évenkénti ünnepek

3 Mózes 23. {PP 537}

A szentélynél évenként háromszor gyűlt össze imádkozásra az egész Izrael. (2Móz 23:14-16). Eme gyülekezések helye eleinte Siló volt, később azonban Jeruzsálem lett a nemzet istentiszteletének központja és itt gyűltek össze a törzsek a nagy ünnepekre. {PP 537.1}

A nép körül volt véve vad, hadakozó törzsekkel, melyek mohón vágytak Izrael országának birtokbavételére, mégis a parancs szerint évenként háromszor a katonai szolgálatra alkalmas férfiaknak és mindenkinek, aki csak megtehetette az utat, el kellett hagynia otthonát, hogy a gyülekezés helyén megjelenjen. Mi akadályozta meg ilyenkor az ellenséget, hogy ne törjön rá a védtelen otthonokra és tűzzel, karddal ne pusztítsa el azokat? Mi őrizte meg az országot a betöréstől, mely Izraelt idegen ellenség rabságába vinné? Az Úr megígérte, hogy oltalmazója lesz népének. "Az Úr angyala pedig tábor jár az őt félők körül és kiszabadítja őket" (Zsolt 34:8). Míg az izraeliták felmentek imádkozni, isteni hatalom tartotta féken az ellenséget. "Mert kiűzöm a népeket előled, és kiszélesítem határodát, és senki nem kívánja meg a te földedet, mikor felmégy, hogy a te Urad Istened előtt megjelenjél, esztendőnként háromszor" (2Móz 34:24). {PP 537.2}

Az első ünnepet, a paskát, vagyis a kovásztalan kenyerek ünnepét a zsidó esztendő első hónapjában, Abib hónapban tartották meg. Ez az időpont a mai március végének és április elejének felel meg. A téli hideg elmúlt, a kései eső véget ért, s az egész természet frissességében és szépségében tündökölt. A dombokon és a völgyeken már zöldült a fű és vadvirágok ékesítették a réteket. A hold, amely a holdtöltéhez közeledett, beüzüstözte az estéket. Ezt az évszakot énekelte meg oly szépen a költő: {PP 537.3}

Mert ímé a tél elmúlt, az eső elmúlt, elment., Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerlicének szava hallatik a mi földünkön. A fügefafa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jó illatot adnak" (Énekek 2:11-13). {PP 538.1}

Az egész ország tele volt Jeruzsálembe vonuló zarándok csoportokkal. A pásztorok nyájaitól, a gulyások a hegyekről, a halászok a galileai tengerről, a földművesek a földjeikről és a prófétaifjak a szent iskolákból valamennyien ama hely felé tartottak, ahol Isten jelenléte nyilatkozott meg. A menet állandóan növekedett és a szent város elérése előtt nagyon nagyra lett. {PP 538.2}

A természet szépsége örömet ébresztett Izrael szívében és hálát a minden jót adó iránt. Jahve dicsőségét és fenségét magasztalva zsoltárokat énekeltek. A jelt adó trombita hangjára a cimbalmok kíséretével sok száz torokból csendült fel a hálaadó ének: {PP 538.3}

Örvendezek, mikor mondják nékem: Menjünk el az Úr házába! Ott álltak a mi lábaink a te kapuidban, óh Jeruzsálem! [...] Ahová feljárnak a nemzetségek, az Úrnak nemzetségei, [...] Izráelnek, az Úr nevének tiszteletére [...] Könyörögjete Jeruzsálem békességéért; legyenek boldogok a téged szeretők! [...] (Zsolt 122:1-6) {PP 538.4}

Amint a halmokat szemlélték, ahol azelőtt a pogányok gyújtották meg oltáraik tüzét, így énekeltek Izrael fiai: {PP 538.5}

Szemeimet a hegyekre emelem, honnan jön az én segítségem? Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és földet." {PP 538.6}

Akik bíznak az Úrban, olyanok, mint a Sion hegye, amely meg nem inog, örökké megáll. Jeruzsálemet hegyek veszik körül, az Úr pedig körülveszi az ő népét mostantól fogva mindörökké" (Zsolt 121:1-2; 125:1-2). {PP 538.7}

Amikor felmentek a szent városra néző dombokra, tiszteletteljes félelemmel néztek a templom felé tartó imádkozók seregére. Látták a felszálló tömjénfüstöt, hallották a léviták trombitáját, mely a szent szolgálatot hírül adta, s mindez mélyen érintette őket és ezt énekeltek: {PP 539.1}

Nagy az Úr és igen dicséretes a mi Istenünknek városában, az ő szentséges hegyén. {PP 539.2}

Szépen emelkedik az egész föld öröme, a Sion hegye, a szélső észak felé, a nagy királynak városa." (Zsolt 48:2-3; 122:7). {PP 539}

"Békesség legyen a te várfalaid között, csendesség a te palotáidban." (Zsolt 122:7). "Nyissátok meg nékem az igazságnak kapuit, hogy bemenjek azokon és dicsérjem az Urat!" "Az Úr iránt való fogadásaimat megadom az ő egész népe előtt, Az Úr házának tornácaiban, tebenned, óh Jeruzsálem! Dicsérjétek az Urat!" (Zsolt 11:19; 116:18-19) {PP 539.3}

Míg éjjel-nappal rám nehezédék kezéd, életerőm ellankadt, mintegy a nyár hevében" (Zsolt 32:1-4). {PP 539}

Jeruzsálemben minden házat megnyitottak a zarándokok előtt és ingyen bocsátottak rendelkezésükre szállást. De ez nem volt elegendő a nagy tömegnek és a város minden erre alkalmas helyén és a körülötte fekvő dombokon sátrakat állítottak fel. {PP 539.4}

A hónap tizennegyedik napján este ünnepelték a paskát, amelynek magasztos benyomást keltő szertartásai az egyiptomi szolgaságból való szabadulásra emlékeztettek és előremutattak a bűn kötelékéből megszabadító áldozatra. Amikor a Megváltó feláldozta életét a Golgotán, a páska jelentősége megszűnt és helyébe az úrvacsora szertartását rendelte el, mint ugyanannak az eseménynek emlékezetét, amelynek a páska volt az előképe. {PP 539.5}

A páska ünnepét a kovásztalan kenyerek hét napig tartó ünnepe követte. Az első és a hetedik nap szent gyülekezés napja volt, amelyen semmi szolgálai munkát nem volt szabad végezni. Az ünnep második napján az évi aratás első zsengejét mutatták be az Úr előtt. Palesztina legkorábbi gabonája az árpa volt, amely az ünnepkor kezdett érni. A pap Isten oltára előtt meglóbált egy kévét e gabonából annak elismeréséül, hogy minden az Uré. Amíg e szertartást nem végezték el, nem volt szabad az aratást elkezdni. {PP 539.6}

Az első zsenge bemutatását követő ötvenedik nap a pünkösöd volt, amelyet ugyancsak aratási ünnepnek és a hetek ünnepének neveztek. A táplálékként elkészített gabonáért két kovászos kenyeret mutattak be az Úr előtt hálájuk kifejezéséül. A pünkösöd ünnepe csak egy napig tartott, melyet istentiszteletre szenteltek. {PP 540.1}

A hetedik hónapban tartották a sátoros vagy betakarítás ünnepét. Ez az ünnep elismerte Isten áldását a gyümölcsöskertek, az olajligetek és a szőlőskertek terméseiben. Ez volt az esztendőt megkoronázó ünnepi betakarítás. A föld termését, az aratást begyűjtötték a csűrbe, a gyümölcsöt, olajat és bort elraktározták, a zsenget tartalékolták, és most a nép hálaadással jött Isten elé, aki ily gazdagon megáldotta őket. {PP 540.2}

Ez az ünnep mindenekelőtt az öröm alkalma kellett legyen. A nagy engesztelési napot követte, amelyen biztosítékot kaptak, hogy bűneikről nem emlékeznek meg többé. Istennel megbékélve jöttek most, hogy elismerjék és dicsérjék irgalmát. Az aratási munka befejeződött, az új év még nem kezdődött el, a nép szabad volt a gondtól és átadhatta magát az óra szent, örömteli befolyásának. S jóllehet az ünnepen csak családfők és fiaik voltak kötelesek megjelenni, mégis amennyire lehetséges volt, az egész család csatlakozott hozzájuk és vendégszeretetükben szívesen részesítették a szolgálakat, a lévitákat, a jövevényeket és a szegényeket. {PP 540.3}

A páskához hasonlóan a sátoros ünnep is emléknappal volt. A pusztában való vándorélet emlékére a népnek most el kellett hagynia házait és zöld gallyakat, "pálmafa ágait, sűrű levelű fa lombját" kellett felhasználnia lugasok készítéséhez és azokban kellett laknia (3Móz 23:41. 42-43). {PP 540.4}

Az ünnep első napján szent gyülekezést tartottak. Az ünnep hét napjához még egy nyolcadikat is hozzáadtak, amelyet hasonló módon ünnepeltek meg. {PP 540.5}

Ez évenkénti ünnepeken Izrael ifjait és öregeit Isten szolgálatára bátorították, mialatt az ország különböző részeiből való népek találkozási erősítette a köteleket, amelyek őket Istennel és egymással összekötötték.

Jó volna, ha Isten népének ma is lenne ilyen sátoros ünnepe, Isten rájuk áradó áldásainak örömemlékezete. Amiképpen Izrael gyermekei megünnepelték a szabadulást, amit Isten szerzett atyáiknak, és csodálatos megtartásukat az Egyiptomból való kivonulásuk idején, úgy mi is hálásan kellene emlékezzünk a különböző utakra, amelyeken át bennünket a világból és a tévelygés sötétségéből kihozott kegyelmének és igazságának drága világosságára. {PP 540.6}

Akik a szentélytől távolabb laktak, azoknak az évi ünnepeken való jelenlét évenként egy hónapnál is több időt vett igénybe. Az Istennek való átadás eme példája hangsúlyozza az istentisztelet fontosságát és önző, világi érdekeink alárendelésének szükségességét annak, ami lelki és örök. Vesztéséget szenvedünk, ha elhanyagoljuk a közösségi összejövetel ama előjogát, hogy egymást Isten szolgálatára erősítsük és bátorítsuk. Szavának igazsága elménkben elveszti élénkségét és fontosságát. Szívünkben a szent befolyás általi megvilágosodás és ébredés megszűnik és lelkiekben hanyatlunk. Mint keresztények, sokat veszítünk kapcsolatainkban az egymás iránti rokonszenv, együttérzés hiányában. Aki önmagába zárkózik, nem tölti be Isten által rendelt helyét. Valamennyien egy Atyának gyermekei vagyunk és boldogságunk egymástól függ. Isten és az emberiség igényt tart ránk. Természetünk szerinti társadalmi igény helyes ápolása testvéreinknél rokonszenvessé tesz, és erőfeszítéseinkben boldogságot ad az, hogy másokat boldoggá tegyünk. {PP 541.1}

De a sátoros ünnep nem csupán emlékűnnep, hanem jelkép is volt. Nemcsak a pusztai vándorlást láttatta, hanem mint az aratás ünnepe, a föld gyümölcsének bemutatását is ünnepelte és előre mutatott a végső begyűjtés nagy napjára, amikor az Aratás Ura elküldi aratóit, hogy egybegyűjtsék a konkolyt a tűzre, a búzát pedig az ő csűrébe. Abban az időben a gonoszok mind elpusztulnak. "[...] olyanok lesznek, mintha nem lettek volna" (Abd 16). És minden hang a világegyetemben Isten örömteli dicséretében egyesül. "[...] minden teremtett állat, amely van a mennyben és a földön, és a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja vala: A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké!" (Jel 5:13). {PP 541.2}

Izrael népe Istent dicsérte a sátoros ünnepen, amikor megemlékezett az Egyiptomból való szabadulásról, a pusztai vándorélet alatti gyöngéd gondoskodásról. Örvendeztek az éppen befejeződött engesztelési áldozat szolgálata által nyert megbocsátás és elfogadás tudatának. Ha majd az Úr megváltottai a mennyei Kánaánban gyűlnek egybe, hogy örökre megszabaduljanak az átok igájától, amelytől az egész teremtett világ "[...] egyetemben fohászodik és nyög" (Róm 8:22) - akkor kimondhatatlan örömmel és a dicsőség teljességében örvendeznek. Krisztusnak az emberekért végzett nagy engesztelési munkája befejezést nyert és bűneik örökre eltöröltettek. {PP 542.1}

"Örvendez a pusztá és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul mint őszike. Virulva virul és örvend ujjongva, a Libánon dicsősége adatott néki, Karmel és Sáron ékessége; meglátják ők az Úrnak dicsőségét, Istenünk ékességét. [...]" {PP 542.2}

Akkor a vakok szemei megnyílnak, és a süketek fülei megnyitvatnak, Akkor ugrándoz, mint szarvas a sánta, és ujjong a néma nyelve, mert a pusztában víz fakad, és patakok a kietlenben. És tóvá lesz a délibáb, és a szomszéd föld vizek forrásivá; a sakálok lakhelyén, ahol fekszenek, fű, nád és káka terem. És lesz ott ösvény és út, és szentség útának hivatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; aki ez úton jár, még a bolond se téved el; {PP 542.3}

Nem lesz ott oroslán, és a kegyetlen vad nem jó fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! {PP 542.4}

Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejkön, vigasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj" (Ésa 35:1-2; 5-10). {PP 542}